

Sygn. akt II PK 27/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa Z. M.
przeciwko Skarbowi Państwa Wojewodzie [...], S. [...] SA w R.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Z. M. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 900 (dziewięćset)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Z. M. domagał się od pozwanych Skarbu Państwa – Wojewody [...] oraz S. [...] S.A. w R. zapłaty kwoty 20.000 zł tytułem naprawienia szkody wywołanej bezprawnym zwolnieniem powoda w trybie art. 52 § 1 k.p.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r., sygn. X P [...] Sąd Rejonowy w W. oddalił powództwo. Sąd Rejonowy uznał, iż powód nie wykazał, że ze względu na rozwiązanie stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym nie mógł znaleźć pracy

jak również nie uzasadnił wysokości dochodzonego przez siebie odszkodowania. Ponadto uznał roszczenie powoda za przedawnione.

Wyrokiem z dnia 27 września 2012 r., sygn. VII Pa [...] Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda do tego wyroku. Sąd Okręgowy uznał, że zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w związku z rozwiązaniem stosunku pracy bez wypowiedzenia z jego winy z naruszeniem przepisów nie przesądza o bezprawności czynności prawnej pozwanego. Zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób mówić o delikcie w rozumieniu art. 415 k.c. w sytuacji, w której czynność pracodawcy miała oparcie w przepisach prawa. Ponadto, jak wskazał Sąd, powód nie udowodnił, że działanie pozwanego miało charakter zawiniony, nie udowodnił także szkody i jej rozmiaru oraz związku przyczynowego między szkodą a działaniem pozwanego. Nie wykazał, że tryb rozwiązania z nim stosunku pracy wpłynął na niemożność znalezienia pracy, nie wykazał by czynił starania o jej znalezienie.

Skargę kasacyjną od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik powoda. Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do trzech pytań. W pierwszym zastanawia się, czy zachowanie pracodawcy polegające na rozwiązaniu z pracownikiem stosunku pracy bez wypowiedzenia stanowi przejaw bezprawności deliktowej czy kontraktowej. Tytułem uzasadnienia tego pytania wskazuje, że odpowiedź pozwoli na ustalenie właściwego reżimu prawnego dla ewentualnych sporów odszkodowawczych. Jako drugie pytanie wskazuje konieczność ustalenia sposobu liczenia terminu przedawnienia pracowniczych roszczeń odszkodowawczych przez określenie, czy jest to dzień, w którym pracownik podjął wiadomość o rozwiązaniu umowy, dzień wydania wyroku w sprawie wszczętej na skutek odwołania przez pracownika czy dzień uprawomocnienia się takiego wyroku. Jako trzecie pytanie została wskazana wątpliwość, czy i w jakim zakresie do sporów odszkodowawczych, zastosowanie winien znaleźć art. 322 k.p.c. mając na względzie oczywistą trudność w wykazaniu przez pracownika iż przyczyną niezatrudnienia powoda było uprzednie rozwiązanie z nim stosunku pracy bez wypowiedzenia. Jak uczy doświadczenie życiowe, nawet gdy taka przyczyna występuje to nie jest ona z oczywistych powodów przez potencjalnego pracodawcę

ujawniana a brak jakichkolwiek procedur pozwalających na dokonanie takiego, pozytywnego ustalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien odnosić się do przesłanek przyjęcia skargi określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Stosownie do art. 398⁴ § 2 k.p.c. wniosek taki w szczególności wymaga uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego szeroko i wielokrotnie wskazywano, na czym polega uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Tytułem przypomnienia można wymienić postanowienie z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. II UK 37/08, w którym wyraźnie podkreśla się obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi i wskazanie, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Stanowisko takie wynika także z innych orzeczeń. I tak uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania występowaniem zagadnienia prawnego polega na wskazaniu, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący – wszystko za pomocą wyvodu prawnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., sygn. II PK 66/09). Gdy istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości, wskazać należy owe wątpliwości albo rozbieżności w orzecznictwie sądów (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. II PK 220/08). Podobnie w odniesieniu do stanu oczywistej zasadności skarżący winien wykazać na czym ten stan polega, jakie okoliczności przemawiają za jego istnieniem (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. II UK 38/08).

Skarżący nie zawarł tego rodzaju wyvodu. Ograniczył się bowiem do sformułowania pytań, nie popierając ich jakimkolwiek wywodem, nie mówiąc już o wywodzie prawnym, w którym uzasadniono by występowanie zagadnienia.

Zagadnienia, ujęte w pytaniach pierwszym i drugim nie odwołują się do żadnego przepisu prawa. Jak przyjęto w judykaturze Sądu Najwyższego

nieodwołanie się w części skargi kasacyjnej uzasadniającej wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania do żadnego przepisu prawa, uniemożliwia uznanie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne albo, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. III PK 67/05).

Sąd Najwyższy zwraca także uwagę, że nie można uznać, aby w sprawie występowało zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02). W związku z tym, odnosząc się do ostatniego z wymienionych zagadnień wypada przypomnieć, że gdy poniesienie szkody zostanie wykazane, ale ścisłe udowodnienie jej rozmiaru jest niemożliwe lub nader utrudnione, może znaleźć zastosowanie art. 322 k.p.c. (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., sygn. V CSK 261/07). Argumentacja taka obecna jest także w orzecznictwie w sprawach z zakresu prawa pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2010 r., sygn. II PK 217/09). Strona powodowa w ogóle nie udowodniła szkody. Nie ma zatem miejsca na stosowanie normy art. 322 k.p.c.

Nie należy także do Sądu Najwyższego rozstrzyganie praktycznych wątpliwości odnośnie sposobu dochodzenia i dowodzenia roszczeń odszkodowawczych. Niemożność udowodnienia szkody i innych przesłanek odpowiedzialności stanowi ryzyko strony, która mimo tego decyduje się dochodzić takiego roszczenia. Ciężar dowodu, zgodnie z zasadą wynikającą z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p., spoczywa na pracowniku dochodzącym naprawienia szkody wyrządzonej przez pracodawcę, także w przypadku szkody wynikającej z rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika. Niemożność udowodnienia żądania powoduje, tak jak w każdym innym przypadku, oddalenie powództwa i nie ma powodów, by akurat dla tego roszczenia stosować inne, łagodniejsze zasady.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.